

DEPO / helin anahit

28 Mayıs Cuma - 27 Haziran Pazar 2010

28 May Friday - 27 June Sunday 2010

11:00 - 19:00 (Pazartesi hariç) (except Mondays)

Sergi Açılışı ve Kitap Tanıtımı 28 Mayıs Cuma 2010, 18:30 - 21:00

Private View and Book Launch 28 May Friday 2010, 18:30 - 21:00

Sanatçıyla buluşma 2 Haziran Çarşamba 2010, 13:00 - 18:00

Workshop with the artist 2 June Wednesday 2010, 13:00 - 18:00

Tütün Deposu, Lüleci Hendek Caddesi No: 12, Tophane, İstanbul

Panel: Sen, ben ve ötekiler 30 Mayıs Pazar 2010, 17:30 - 19:30

Panel: You, me and the others 30 May Sunday 2010, 17:30 - 19:30

Konuşmacılar Speakers Asuman Suner, Ayfer Bartu, Cengiz Aktar, Ferhat Kentel, Zafer Yenil.

Moderatör Moderator Ayşe Öncü.

Cezayir, Hayriye Caddesi No: 16, Beyoğlu, İstanbul

Açık Açık Konuşmak, Talking Openly, 2010

-8 kanal video yerleřtirmesi

İstanbul'da 8 Ermeni'nin –4 kadın ve 4 erkek– 2006-2007 arasında ayrı ayrı tanıklıklar olarak kaydedilen özel video kayıtlarının çizgisel olmayan bir biçimde beraber kurgulanması. Konuşmacıları tripoddaki kamerayla yalnız bırakan Helin, farklı zamanlardan ve mekanlardan insanları bir araya getiren bir katalizör rolü görüyor. 47 kayıt arasından seçilen malzemeyi, bu kişiler arasında simgesel ve hayal gücüne dayanan, süregelen bir yuvarlak masa görüşmesi olarak bir araya getirip, bir kitabın sayfaları olarak düzenledi.

-3 kanal ses yerleřtirmesi

Bu senkronize ses yerleştirmesi, Türkiye'de yaşayan üç nesil Ermeni kadınların anonim ses kayıtlarından oluşuyor. Yapıt, hiyerarşik bir sıra izlemeyerek, kadınların anlatıcı anonim seslerini arada kalmış, geçiş halinde dar bir mekanda sunuyor. İzleyiciyi, toplumsal bir bağlamda eleştirel düşünebileceği ve aynı zamanda çoksesli bir çarpışma tarafından yabancılaştırılacağı bir duruma sokuyor.

-8 channel video installation

Private video recordings of eight Armenian people –four females and four males– from Istanbul, separately registered as testimonies between 2006 and 2007 have been edited in a non-linear way. Helin, who has left the speakers unattended with the camera on a tripod, acts as catalyst in bringing people from different times and places together. She has coordinated the material –selected among 47 footages– together as a narrative of a symbolic and imaginative continuous round table talk between them and arranged as pages from a book.

-3 channel sound installation

The synchronized sound installation consists of anonymous voice recordings of women of Armenian origin from three generations living in Turkey. In a transit and in-between, a rather intimate but undefined space, the non-hierarchical setting of the anonymous telling voices of the women places the viewer in a situation where she/he can reflect critically in a social context, as well as being estranged by a polyphonic conflict.

Yıkıntılar Arasında, Among the Ruins, 2009

2006 yılında Anadolu'da araştırma gezisi sırasında çekilen bu videonun görselleri Doğu Anadolu ve Adana yöresinden. Feminist Ermeni yazar Zabel Yesayan, 1909 Adana katliamlarından hayatta kalanlarla yaptığı görüşmeleri ve tanık olduğu dehşete dair izlenimlerini içeren detaylı raporu 1911'de *Yıkıntılar Arasında* başlıklı bir kitap olarak yayımlamıştı. Helin, Marc Nicheanian'ın *Felaket'in* Yazarları: Yirminci Yüzyılda Ermeni Edebiyatı, cilt 1, Milli Devrim (2006) adlı kitabında, G.M. Gosharian'ın Yesayan'dan yaptığı çeviriden ve Yesayan'ın özgün yazılarından alıntılarını kısa bir pasaj halinde düzenleyerek video için bir ses uygulaması yaratıyor. Duygusal olarak mesafeli bir sesin eşlik ettiği bu video, Anadolu'daki boşluğu aksettiriyor. Aynı anda hem bastırabilme, hem de unutma kapasitesiyle belleğin mantıksal olmayan yapısını değerlendirmeyi amaçlıyor.

The imagery of this video, shot in 2006 during my field trip, is from the Adana region in Anatolia, Turkey. In 1911, the feminist Armenian writer Zabel Yesayan published a detailed report containing interviews with survivors of the massacres of Adana of 1909, as well as her impressions of the horrors she witnessed in a book titled, Among the Ruins. Helin has created a short passage through the editing of a selection of Yesayan's writings in chapter two – G.M. Goshgarian's translation in Marc Nicheanian's book, Writers of Disaster: Armenian Literature in the Twentieth Century, vol. 1, The National Revolution (2006), as well as from Yesayan's original writings. Reflecting upon the void in Anatolia along with the emotionally distanced voiceover, the video aims to evaluate the non-dialectical nature of memory with its simultaneous capacity for repressing and forgetting.

Sus, Hush, 2006

Zamanda yitme deneyimi üzerine düşündüren *Sus*, yerinden edilmiş varoluş ve bunu izleyen kimlik değişimlerinin sunuluş biçimlerini incelemeyi hedefliyor. Kadın bedeninin karın hizasına yerleştirilmiş bir LCD ekrandan, ufak bir dia-projektörü, bir bellek kutusu olarak bir metafora dönüşüyor. Burada bir figürün hayal meyal seçilen görüntüsü, sanki kamera izleyicinin bedeninin içine yerleştirilmişçesine yeniden boyut kazanmaya uğraşıyor. Mekanik ama aynı zamanda büyüleyen bir ses kullanımıyla bu görüntü bir beden kazanma çabası verirken, bir zaman boşluğunun yarattığı baş dönmesi duygusunu yansıtıyor. Burada görüntüyü tarih içindeki sabit yerinden çıkarma ve yeni bir zamansal kayda yerleştirme girişimine tanık oluyoruz. Videonun içinde hapsolmuş eylem, zamansal ya da uzamsal bir erişimi olmadan izleyiciyi geçmişten bugüne ve geleceğe, sessizlikten konuşmaya çeken bir kavrayışın içinde tutuyor. *Sus*, zamanın çekimini sorgulayarak, herhangi bir temsil biçiminin tarihsel talepleri karşılamaşının mümkün olup olmadığını ve geçmişin ağırlığının bugün verimli bir biçimde gösterilip gösterilemeyeceğini soruyor.

Contemplating the experience of being lost in time, Hush aims to examine the portrayal of uprooted existence and the subsequent changes to identity. Placed on an LCD monitor at the abdomen level in relation to the female body, the mini-slide projector becomes a metaphor as a vessel for memory where the ghostly image of the figure attempts to regain body as if the camera has been placed within the viewer's body. With the use of the mechanical but entrancing sound, the image tries to struggle to regain body, conveying a sense of giddiness against the abyss of time. What we witness is an attempt to release the image from its fixed place in history and fit it within a new temporal register. Without a temporal or spatial reach, the action confined within the video engages the viewer in a grip from past to present and future; and from silence to speech. Hush questions the affinity of time and asks whether any manner of representation can ever answer the demands of history; and if the weight of the past could ever be signified productively in the present.

Böğürtlenler, Berries, 2009

Bu videoda, masum görünümlü bir çift elin çeşitli böğürtlenlerden oluşan meyve karışımını önce okşamasını, ardından bunu bir "şiddet eylemi"ne dönüştürerek meyveleri sıkıp suyunu çıkarmasını izliyoruz. Yapıtı, verili bir toplumun cinsiyet normları, ilişkiler ve katmanlarıyla ilintili çok sayıda baskı biçimini dışa vuruyor.

In this video we observe how a pair of innocent looking hands first start stroking a mixture of berries, then turning their act into an 'act of violence' whilst crushing the fruits and squeezing their juices. The work demonstrates a multitude of forms of oppression associated with the gender norms, relations, and stratification of a given society.

Hareket, Movement, 2009

2005 tarihli eski bir çekimin gözden geçirilmiş yeni yorumu. Bizi bölen ama yine de çevreleyip hapseden ve ruhu bedenden ayırıcı olan engelleri sorguluyor. Zamanın ikilikleri içinde ruhsuz bırakılıp, asılı kalma ve silinme hakkında. Çamaşır ipleri, aşırı milliyetçiliğin fazla kullanılmış ve fazlasıyla sergilenmiş "bir bayrak, bir millet" sloganının karşısında, Türkiye'nin çokkültürlü ve çok-etnik spektrumunun göstereni işlevini görüyor.

Revised from its old version, the footage is from 2005. The work questions the barriers that keep us divided yet enclosed and disembodied. It is about erasure as well as being disembodied and suspended within the dualities of time. Laundry lines act as a signifier for the multi-ethnic, multi-cultural spectrum of Turkey, as opposed to the overused and overexposed 'one flag one nation' slogan of extreme nationalism.

Açık Açık Konuşmak

Bu multimedya kurgulu sergi, Türkiye'nin sürekli değişen dokusu içinde toplumsal ve kültürel kimliğin heterojen ve durmadan değişim içinde olan kural ve bilgi dizilerini incelemeyi amaçlıyor. Baskın bir kültürün kendisini üstün kılabilmek için kültürel karşı hareketlere bağımlı olup olmadığını sorgulayıp, kültürel temsillerin değişken biçimlerinin kavramsallaştırmalarından ve onların bağlantısızlıklarından yola çıkarak; insanların yaşamının hep yeniden kurgulandığı Türkiye'nin çokkültürlü ve çok-etnik dokulu nüfusu içinde yapıcı bir diyalogun önünü açmaya çalışıyor. Sergi, bellek ve imgelem arasında bir dayanak noktası olan İstanbul'un, burası ile bugün arasında bir menteşe olarak görevinin önemini vurguluyor. Görsel sanatları bellek ve aktarım aracı olarak daha da güçlü kılan bir duyarlılıkla, "iletilemez" olanı iletmeyi hedefleyen sergi, sanatın toplu ve bireysel özelliğin ötesinde köklü değişiklikler yapma konusunda oynadığı rolü vurguluyor.

Talking Openly

This multi-media exhibition aims to examine the heterogeneous and ever-changing set of norms and knowledge of behaviours in social and cultural identity within the ever-changing texture of Turkey. By questioning whether a dominant culture is dependant upon counter-cultural movements to establish itself as dominant, it departs from the conceptualisations of the shifting modes of cultural representations and their disjunctures to facilitate a constructive dialogue among the multi-ethnic textured population in Turkey, where peoples' lives are subject to an ongoing reconstruction. The exhibition highlights the significance of Istanbul as a pivotal point between memory and imagination acting as a hinge between here and now. With a sensitivity that makes visual arts all the more powerful as an instrument of memory and mission, it aims to transmit the "untransmissible" and highlights the role art plays in making radical changes beyond collective and individual subjectivity.

Sanatçı

İstanbul'da doğup büyüyen Helin Anahit, Londra'da yaşıyor ve çalışmalarını sürdürüyor. Middlesex University'de Güzel Sanatlar bölümünde araştırmalarına devam eden bir doktora adayı. Disiplinlerarası, videoya ağırlık vererek uzamı mercekten araştıran bir sanatçı. Toplumsal ve kültürlerötesi kimlik düşüncelerinden yola çıkan yapıtları, "etkileyici şekilde biçimlendirilmiş felsefi ve eleştirel nüanslara sahip", hem belgesel hem şiirsel biçim olarak "kaygan, ele geçmez ve çekici" olarak tanımlanmıştır. Helin çeşitli sergi ve gösterimlere katılmış, ilgili seminer ve atölyeler düzenlemiş, ulusal ve uluslararası konferanslarda bildiriler sunmuştur.

Artist

Helin Anahit was born and brought up in Istanbul and lives and works in London. She is currently a Ph.D. candidate in Fine Art at Middlesex University. She is a cross-disciplinary artist, working predominantly with video exploring space through a lens. Drawing on ideas on social and trans-cultural identity, her work has been described as "eloquently formed, philosophically and critically nuanced," both documentary and poetic in style "full of meaning, which is slippery and allusive." Helin has participated in exhibitions and screenings; led related seminars and workshops and also has presented papers in conferences both nationally and internationally.